

A Kúria

mint felülvizsgálati bíróság

ítélete

Az ügy száma: Kfv.III.37.838/2024/9.

A tanács tagjai: Dr. Sperka Kálmán a tanács elnöke, Dr. Sugár Tamás előadó bíró, Dr. Bérces Nóra bíró, Dr. Farkas Katalin bíró, Dr. Kovács András bíró

A felperes: felperes1 (cím1)

A felperes képviselője: Dr. Tóth T. Zsolt Ügyvédi Iroda (cím2, ügyintéző ügyvéd: dr. Tóth T. Zsolt)

Az alperes: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság (cím3)

Az alperes képviselője: kamarai jogtanácsos

A per tárgya: idegenrendészeti ügyben indult közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: az alperes

A felülvizsgálattal támadott határozat: a Fővárosi Törvényszék 2024. szeptember 20-án hozott 9.K.702.424/2024/10. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 9.K.702.424/2024/10.számú ítéletének felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érinti, támadott részében – az indokolás részbeni megváltoztatásával – hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 127.000 (százhuszonhétezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A pakisztáni állampolgár felperes 2023. július 18-án összevont kérelmezési eljárás keretében munkavállalási célú tartózkodási engedély és tartózkodási engedély átvételére jogosító vízum kiadása iránti kérelmet terjesztett elő Magyarország Islamabadban működő külképviseletén.

[2] Az elsőfokú idegenrendészeti hatóság a 2023. november 23-án hozott határozatával a felperes munkavállalási célú tartózkodás iránti kérelmét a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) 13. § (1) bekezdés d), e), f) és g) pontjára, valamint 18. § (1) bekezdés a) pontjára alapítottan elutasította, mert nem igazolta beutazási és tartózkodási célját, nem rendelkezik a megélhetési és a kiutazási költségeinek a biztosítására elégséges anyagi fedezettel, magyarországi szálláshellyel és nem volt biztosított az egészségügyi ellátások teljes körére.

[3] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2024. április 29-én kelt 106-T-489/5/2024. számú határozatában az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

[4] Az indokolásban megállapította, hogy az ügyben szakhatóságként eljáró Budapest Főváros Kormányhivatalának a felperes munkavállalását kikötések nélkül támogató szakhatósági állásfoglalása nem bír kötelező erővel. A kérelemre indult eljárásban a bizonyítási teher a felperest terheli, neki kell hitelt érdemlően alátámasztania, hogy a beutazási és tartózkodási célja igazolt. A felperes által mellékelte szerződések és számlák alapján a foglalkoztatóként megjelölt Kft. (a továbbiakban: Kft.) működése csupán a külső partnerek szolgáltatásainak nyújtásán keresztül valósult meg. A Kft. aktívan nem működik, így nem rendelkezik havi bevétellel, ami a felperes munkabérét biztosítaná. A Kft. a felperes – és további pakisztáni munkavállalók – beutazásától és magyarországi tartózkodásától teszi függővé működését. A fentiekre figyelemmel az alperes nem fogadta el a felperes beutazási és tartózkodási célját igazoltnak. A csatolt előzetes megállapodás alapján a felperes havi bruttó jövedelme 250.000 forint lenne, azonban miután a tartózkodási célja nem került elfogadásra, így ennek hiányában a munkaviszonyából nem keletkezhet jogszerű jövedelme. A felperes magyarországi megélhetése ezért nem biztosított, ehhez kapcsolódóan a felperes nem bír a tovább-vagy visszautazáshoz szükséges anyagi feltételekkel. A felperes nem rendelkezik teljes körű egészségbiztosítással, továbbá nincs igazolt megtakarítása sem,

amelynek révén az esetlegesen felmerülő és biztosítással nem fedezett egészségügyi szolgáltatások költségeit ki tudná fizetni.

[5] A magyarországi szálláshellyel vagy lakóhellyel rendelkezés körében az alperes megállapította, hogy a felperes csatolta a címl. szám alatti szálláshelyről szóló szálláshelybejelentő lapot, a munkáltatói igazolást, illetve a lakásbérleti szerződést. Utóbbit bérliként a Kft. ügyvezetője írta alá, tulajdonosként pedig három fő aláírásával került benyújtásra, akik E. A. (a továbbiakban: E. A.), illetve R. F-né és R. F.

[6] Az ingatlanban az alperes 2023. december 21-én ellenőrzést végzett, ennek során megállapítást nyert, hogy az ingatlanon egy munkásszálló és egy kisebb családi ház található. A családi házban R. F-né és R. F. magyar állampolgárok laknak, akik elmondták, hogy az elmúlt tizenöt évben nem adtak hozzájárulást, hogy az ingatlanba bárki bejelentkezzen. A részükre bemutatásra került lakásbérleti szerződésre és szálláshelybejelentőre úgy nyilatkoztak, hogy azokon nem az ő aláírásuk szerepel. Az alperes munkatársai meghallgatták E. A-t a munkásszálló tulajdonosát, aki elmondta, hogy az épületben összesen 28 szoba található, a külföldiek megérkezésének idejében lesz elegendő szálláshely. A csatolt lakásbérleti szerződésen szereplő aláírást a sajátjaként ismerte el.

[7] Az alperes megállapította, hogy a felperes szálláshelyeként megjelölt címl alátámasztásául olyan bérleti szerződés került csatolásra, amelyen két fő az aláírását nem ismerte el a magáénak. A felperes a szálláshelyre vonatkozóan valótlan adatot közölt az eljáró hatósággal. A Kúria 2/2015. számú KJE határozatában (a továbbiakban: KJE határozat) foglaltak alapján egyértelmű, hogy a hamis adat, valótlan tény közlése valótlan tartalmú okirat benyújtásával megvalósult, annak időpontja az adatszolgáltatással egyszer és mindenkorra rögzült. A Harmtv. 18. § (1) bekezdés b) pontja olyan kógens törvényi rendelkezés, amely nem tűr mérlegelést, erre tekintettel a tartózkodási engedély kiadása, illetve meghosszabbítása iránti kérelmet el kellett utasítani. Az alperes megállapította, hogy a felperes a tartózkodási jogosultság megszerzése érdekében hamis adatot, valótlan tényt közölt.

A kereseti kérelem

[8] A felperes eljárási-és anyagi jogi jogsérelmekre hivatkozással nyújtott be keresetet az alperes határozatával szemben.

A jogerős ítélet

[9] A törvényszék ítéletében az alperes határozatát megsemmisítette és az alperest új eljárásra kötelezte.

[10] Az indokolásban megállapította, hogy a megelőző eljárásban a Harmtv. 87. §-a szerint a tényállás tisztázásának kötelezettsége az elsőfokú hatóságot és az alperest terhelte. A Harmtv. 20. § (2) bekezdés a) pontja és a Harmtv. végrehajtásáról szóló 114/2007. (V. 24.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 59. § (1) bekezdése meghatározza a vizsgálandó körülmények körét és terjedelmét, vagyis a kérelem elbírálása szempontjából releváns tényeket és az azok igazolására szolgáló bizonyítékokat.

[11] A törvényszék a felperes tartózkodási céljával összefüggő kereseti vitatása vizsgálata körében osztotta a felperes kereseti érvelését és megállapította, hogy az alperes ugyan rögzítette a határozata indokolásában a jogorvoslati eljárás során megállapított tények között, hogy a felperest mint tervezett munkavállalót személyesen az Islamabad városban működő külképviseleten meghallgatták, azonban az általa előadottakat a Harmtv. 13. § (1) bekezdés d) szerinti feltétel vizsgálata körében sem az első, sem a másodfokú hatóság nem értékelte.

[12] A felperes a konzuli meghallgatása során okszerű és életszerű előadást tett, ismerte a tervezett álláshelyet és, hogy milyen eljárásrendben került sor a tervezett munkakörhöz kapcsolódóan a személyek kiválasztására. A felek között nem volt vita, hogy a felperes a kérelméhez csatolta a tervezett munkaviszonyához kapcsolódó releváns iratokat, amelyek formailag hiánytalanok voltak.

[13] Az alperes határozata kifejezetten a Harmtv. 20. § (2) bekezdés a) pontjában felhívott, a munkavállalási célú tartózkodási engedély kiadásához kapcsolódó, az un. munkajogviszony elemei közé tartozó törvényi szempontokat vizsgálta. E körben a törvényszék megállapította, hogy a felperes kérelme a fenti jogszabályhelyben foglalt mindhárom törvényi szempontnak megfelelt. Az alperes továbbá nem vonta be a bizonyítékok értékelésébe a foglalkoztatáspolitikáért felelős szakhatóság állásfoglalásában foglaltakat.

[14] A Kft. működőképességére és gazdasági teljesítőképességére vonatkozóan tett megállapítások körében a bíróság hivatkozott a Kfv.III.37.653/2018/5. számú és Kfv.III.37.365/2017/7. számú kúriai döntésekben foglaltakra. Kiemelte, hogy a Kft. főtevékenységében 2023. augusztus 23-án bekövetkezett változást az alperes nem értékelte. A Kft. ezen időponttól kezdődően az „egyéb postai, futár postai tevékenységet” főtevékenységként kívánta ellátni. Az alperesnek a munkavállalás reális voltával összefüggésben értékelnie kellett volna a különböző cégekkel megkötött partneri megállapodásokat, továbbá a vonatkozó kiállított számlákat és pénzügyi bizonylatokat és egyéb bizonyítékokat.

[15] A törvényszék megállapította, hogy az alperes a Harmtv. 13. § (1) bekezdés d) pontjára vonatkozó törvényi feltétel vizsgálata körében megsértette mind a tényállás feltárására, mind a bizonyítékok számbavételére, megjelölésére, mind a bizonyítékok mérlegelésére és az okszerű indokolási kötelezettségre vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket és ez eredményezte azt, hogy határozata részeként a felperes tartózkodási célját nem fogadta el igazoltnak.

[16] A tartózkodási céllal kapcsolatos alperesi megállapítások jogsértő volta kihatott az alperesi döntés egyéb megállapításaira; ekként a magyarországi megélhetéshez, lakhatáshoz, az oda-és visszautazáshoz szükséges anyagi fedezet meglétének és az egészségügyi ellátása

biztosítottságának alperes által hivatkozott hiányára is, mert e körben tett következtetéseit az alperes a tartózkodási céllal összefüggő megállapításaira alapította. A feltárt eljárási és részben anyagi jogszabálysértések jogsértővé tették az erre alapított további hatósági megállapításokat is.

[17] A bíróság rögzítette, hogy figyelemmel a Harmtv. 18. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltakra, a 13. § (1) bekezdés e) pontjában meghatározott törvényi feltétel vizsgálata és alkalmazása körében adatnak, illetve ténynek a tervezett magyarországi szálláshellyel vagy lakóhellyel összefüggő, adatszerű rendelkezések, azaz magával a szálláshellyel, illetve lakóhellyel, továbbá a lakhatással vagy használattal összefüggő jogcímmel kapcsolatos adatszerű nyilatkozat minősül. Így az a körülmény, hogy az alperes állítása szerint a tárgyi megelőző eljárás lefolytatása során, a felperes kérelme részeként tervezett szálláshellyel kapcsolatban a felperes által olyan lakásbérleti szerződés került becsatolásra, ami a polgári jogi ügylet állított akarati hibájára, vagy hiányára vonatkozik, a bíróság megítélése szerint egyrésztől nem esik a Harmtv. 18. § (1) bekezdés b) pontjában vizsgálandó és értékelendő szempontok körébe, másrészt jelen ügyben jelentősége van annak is, hogy a lakásbérleti szerződés mint polgári jogi ügylet megkötése folyamatában a felperes személyesen nem vett részt, és a felek által elismerten a hivatkozott lakásbérleti szerződést a foglalkoztató írta alá mint bérlő.

[18] A lakásbérleti szerződés esetleges érvénytelensége és az ezzel összefüggő, állított akarati hiba vagy hiány megállapítása a polgári bíróság hatáskörébe tartozó kérdés, így a lakásbérleti szerződést az érvénytelenség polgári bíróság általi jogerős megállapításáig érvényesen létrejött ügyletnek kell tekinteni. A felperes részéről az alperes által állított hamis adatközlés nem valósult meg.

[19] A megismételt eljárásra a törvényszék előírta, hogy az indokolásban foglaltak figyelembevételével a rendelkezésre álló bizonyítékok egyenként és összességében való értékelését ismételten el kell végeznie az alperesnek a tartózkodási cél, a szálláshely, a megélhetés, a kiutazáshoz szükséges anyagi fedezet és az egészségügyi ellátásra való jogosultság fennállása vonatkozásában.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[20] A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet annak hatályon kívül helyezése és a kereset elutasítása iránt. Álláspontja szerint az ítélet sérti a Harmtv. 18. § (1) bekezdés b) pontját, valamint a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 92. § (1) bekezdés b) és d) pontját.

[21] Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Harmtv. 18. § (1) bekezdés b) pontját, amikor kimondta, hogy a felperes a saját nyilatkozata és a saját maga által kötött szerződések valóságáért tartozik helytállási kötelezettséggel, így részéről a hamis adatközlés nem valósult meg.

[22] Ez a jogértelmezés ellentétes a KJE határozattal, amelyben a Kúria a fenti jogszabályhely vizsgálata során megállapította, hogy az a mérlegelésre és a tudatállapot tartalmára való utalás hiánya, a jogkövetkezmény jellege folytán egyértelműen objektív a felelősségi alapzat. Az objektív jogkövetkezmény végső soron azt eredményezi, hogy a kérelmezőtől a saját ügyében olyan körültekintő eljárást kívánt meg a jogalkotó, amely kizárja részéről a hamis adatközlést. A kérelmező – jelen esetben a felperes – felelőssége a kérelemre indult eljárásban a személyi körülményeit érintő adatszolgáltatások és tények tekintetében a tudatállapotától függetlenül fennáll. A KJE határozat szerint a kérelmező valamennyi iratot a tartózkodási engedélye megszerzése érdekében nyújtotta be, mivel az önként vagy a hatósági hiánypótlási felhívásra előterjesztett bizonyítékok a kérelem elbírálása szempontjából releváns kérdésekre adnak választ, ezért azok tartalmától a hatóságnak nincs módja eltekinteni.

[23] A KJE határozat és a vonatkozó kúriai joggyakorlat a kérelmező által csatolt valamennyi iratra figyelemmel van, nem csak azokra, amelyeknek a valótlanágáról az adatszolgáltató tudott, és nem csak azon okiratokra, amelyeket a kérelmező írt alá (Kfv.III.37.622/2018/10., Kfv.III.37.473/2018/7.).

[24] Az alperes előadta, hogy nem ért egyet a törvényszéknek az egyéb tartózkodási feltételek kapcsán tett megállapításaival sem, ugyanakkor ezekre vonatkozóan részletes indokolást nem kívánt előadni, mert az egységes bírói gyakorlatra is figyelemmel több, egymástól függetlenül is fennálló elutasítási ok esetén, ha a közigazgatási határozat egyik jogalapja jogszerűnek bizonyul, akkor a döntés megsemmisítése nem indokolt.

[25] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében az ítélet hatályában fenntartását indítványozta.

[26] Kiemelte, hogy a kérelmező az idegenrendészeti eljárásban a saját nyilatkozatai és a saját maga által kötött szerződések valóságaért tartozik helytállási kötelezettséggel, így a perbeli esetben részéről hamis adatközlés nem valósult meg. A lakásbérleti szerződés érvénytelensége polgári jogi kérdés, az érvénytelenség megállapításáig a lakhatása igazolt. Hamis adatot nem közölt, mert a saját nyilatkozatai a valóságnak megfeleltek.

A Kúria döntése és jogi indokai

[27] A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alaptalan.

[28] A Kp. 120. § (5) bekezdésére figyelemmel a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a jogerős határozat meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján dönt.

[29] A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a pontosan és törvényesen megállapított tényállásból az ügy érdemében helytálló jogi következtetést vont le.

[30] A Kúria másik tanácsa a Kfv.VII.37.797/2024/7. számú és Kfv.VII.37.876/2024/7. számú ítéleteiben a jelen perbelivel tartalmilag azonos tényállás, hatósági határozatok, elsőfokú ítélet és felülvizsgálati kérelem mellett hozott döntést, amelyekkel jelen ügyben eljáró tanács mindenben egyetért, azoktól nem kíván eltérni.

[31] A felülvizsgálati kérelemhez kötöttség elvére figyelemmel a Kúria a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabálysértést vizsgálhatja. Az alperes kizárólag a Harmtv. 18. § (1) bekezdés b) pontjának téves értelmezésére és alkalmazására hivatkozott, amely a felperes által a szálláshelyének igazolására benyújtott bérleti szerződéssel kapcsolatos megállapítások egy részére vonatkozott. Az alperes előadta, hogy ugyan nem ért egyet a törvényszéknek az egyéb tartózkodási feltételek kapcsán tett megállapításaival, ugyanakkor ezekhez kapcsolódóan részletes indokolást nem kívánt előadni ezért a felperes megélhetésére, a kiutazásához szükséges anyagi fedezet meglétére és az egészségügyi ellátások biztosításának hiányára vonatkozó ítéleti megállapításokat a Kúria nem vizsgálhatta felül.

[32] A Harmtv. 18. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a tartózkodási engedély kiadását vagy meghosszabbítását – ha e törvény másként nem rendelkezik – meg kell tagadni, illetve a kiadott tartózkodási engedélyt vissza kell vonni, ha a harmadik országbeli állampolgár a tartózkodási jogosultság megszerzése érdekében az eljáró hatósággal hamis adatot, valótlan tényt közölt, vagy a tartózkodási cél vonatkozásában az eljáró hatóságot megtévesztette.

[33] A Kúria a Harmtv. 18. § (1) bekezdés b) pontjára vonatkozóan hozta meg a KJE határozatot, amely szerint ezt a jogszabályhelyet úgy kell értelmezni, hogy amennyiben a harmadik országbeli állampolgár a tartózkodási jogosultság megszerzése, meghosszabbítása iránti eljárásban hamis adatot, valótlan tényt közöl, annak objektív jogkövetkezményeit viselnie kell. A hamis adat vagy valótlan tény közlése az adatszolgáltatás időpontjában valósul meg. Az idegenrendészeti hatóságnak a közölt adat hamis tartalmáról vagy a tény valótlanságáról meg kell győződnie. A Harmtv. 18. § (1) bekezdése az abban foglalt jogkövetkezményt illetően (megtagadás, visszavonás) kógens előírást tartalmaz, a hatóságnak mérlegelési lehetősége nincs.

[34] A KJE határozat az indokolásában rögzíti, hogy a kérelmező felelőssége – a kérelmére indult eljárásban, a személyi körülményeit érintő adatszolgáltatások és tényközlések tekintetében – a tudatállapotától függetlenül fennáll; valamint „a tartózkodási jogosultság megszerzése érdekében” fordulat a tartózkodási feltételekre utal, amelyek teljesítése az adatközléssel hozható a hatóság tudomására. A kérelmező valamennyi iratot a tartózkodási engedélye megszerzése érdekében nyújtja be, mivel az önként vagy hatósági hiánypótlásra előterjesztett bizonyítékok a kérelem elbírálása szempontjából releváns kérdésekre adnak választ, ezért azok tartalmától a hatóságnak nincs módja eltekinteni.

[35] A Kúria hangsúlyozza, a fentiekre figyelemmel az alperes megalapozottan hivatkozott arra, hogy a felperes minden, a tartózkodási engedély megszerzése érdekében az engedély valamely feltételének való megfelelést igazolni kívánó hamis adat, valótlan tény benyújtásáért (közléséért) objektív felelősséggel tartozik. Ez vonatkozik azon a dokumentumokra is, amelyekkel a felperes azt köteles alátámasztani, hogy Magyarország területén rendelkezik szálláshellyel vagy lakóhellyel (Harmtv. 13. § (1) bekezdés e) pontja). A felperes ezen feltétel

teljesítését – többek között – a címl. szám alatti ingatlanra vonatkozó lakásbérleti szerződéssel kívánta igazolni, amelynek tekintetében nincs jelentősége annak, hogy a felperes nem volt szerződéskötő fél. Ebben a körben ugyanis annak van jogi relevanciája, hogy a benyújtott szerződést a felperes a kérelmére indult idegenrendészeti eljárásban, kérelme alátámasztására adta be a hatóság felé.

[36] A KJE határozat azt is rögzíti, hogy az idegenrendészeti hatóságnak a közölt adat hamis tartalmáról vagy a tény valótlanágáról meg kell győződnie. A közölt adat hamis tartalma, vagy a tény valótlanága körében tehát a hatóság köteles a tényállást tisztázni. Ennek hiányában a hamis adat, valótlan tény közléséhez kapcsolódó, a Harmtv. 18. § (1) bekezdése szerinti jogkövetkezmény levonásának – vagyis a tartózkodási engedély kiadása vagy meghosszabbítása megtagadásának, illetve a kiadott tartózkodási engedély visszavonásának – nincs helye. Önmagában azt, hogy a közölt adattal, ténnyel kapcsolatban valamely aggály merült fel, további bizonyítás, valamint az alperes és a közigazgatási bíróság ilyen irányú meggyőződését alátámasztó bizonyíték, értékelés nélkül nem lehet a felperes terhére értékelni.

[37] Az alperes felülvizsgálati kérelmében nem vitatta a támadott ítélet azon megállapítását, amely szerint a lakásbérleti szerződéssel kapcsolatban nem tisztázta a tényállást, a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem vetette össze és nem értékelte. Az alperes másodfokú határozatát ebben a körben arra alapította, hogy a lakásbérleti szerződésben szerződő félként szereplő, tulajdonosként feltüntetett és tanúként meghallgatott R. F. és R. F-né az aláírásukat nem ismerték el sajátjuknak. Az alperes ugyanakkor nem indokolta, hogy a használati megosztással érintett címl. szám alatti ingatlan kapcsán miért az érintett ingatlanrészt a nyilatkozatok szerint nem is használó tanúk – R. F. és R. F-né – vallomásának tulajdonított meghatározó jelentőséget a hamis adatközlés körében és azokat miként vetette össze a használatra ténylegesen jogosult E. A. nyilatkozatával. Az alperesi határozatban nem szerepel arra vonatkozó indokolás sem, hogy az idegenrendészeti hatóság miért nem hallgatta meg az ügyleti tanúkat, akik azt tudnák igazolni, hogy az okirat aláírója az okiratot előttük írta alá, illetve az aláírását előttük saját kezű aláírásának ismerte el. Azt sem indokolta az alperes, hogy az egymásnak ellentmondó és hiányos nyilatkozatokból miért R. F. és R. F-né nyilatkozatát fogadta el hitelesnek, és alapította ezekre döntését a közölt adat valótlanúsága tekintetében.

[38] A Kúria a fent írtakra alapítottnan megállapította, hogy az alperes a közölt adat hamis tartalmáról nem győződött meg, ezzel kapcsolatban a tényállás tisztázási kötelezettségének nem tett eleget és miután az erre vonatkozó megállapításokat a felülvizsgálati kérelmében nem vitatta, így az abban foglaltak érdemben nem vezethettek eredményre.

[39] A Kúria a Kp. 121. § (2) bekezdését alkalmazva a támadott jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érintette, a támadott részében azt – az indokolás részbeni megváltoztatásával – hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[40] *A tartózkodási engedélyt kérelmező személy az annak megszerzése érdekében, az engedély valamely feltételének való megfelelést igazolni kívánó hamis adat, valótlan tény közléséért objektív felelősséggel tartozik. Ebből a szempontból nincs jelentősége annak, hogy a magyarországi szálláshely meglétét alátámasztani kívánó – a kérelmező által benyújtott – lakásbérleti szerződést nem a kérelmező kötötte.*

[41] *A kérelmező által közölt tény valótlanságáról az idegenrendészeti hatóságnak meg kell győződnie, ebben a körben a hatóságot tényállás tisztázási kötelezettség terheli.*

Záró rész

[42] A felülvizsgálati kérelmet a Kúria a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó 107. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson bírálta el.

[43] A pervesztes alperes köteles a felperes részére a költségjegyzékben megjelölt felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény 83. § (1) bekezdésére figyelemmel.

[44] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja szerint személyes illetékmentes, így a feljegyzett felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

[45] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2025. március 26.

Dr. Sperka Kálmán s. k.

Dr. Sugár Tamás s. k.

Dr. Bérces Nóra s. k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

Dr. Farkas Katalin s. k.

Dr. Kovács András s. k.

bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő

